

תוכל להליל ענמם ותחומה לומר שלא נעשה בתחומה וק"ל: **כאבן שאין לו הופכים**
בו'. ר"ל שלא להפוך עורף להם לרוץ מפניהם רק הנני מוטל לפנייהם לקבל המיתה
מאחזה עלי הרגש נער כאבן הזה שאינו מרגיש וק"ל: **אינו אלא מוזה בו' יש (נכלל)**

רבי יעקב עמדין בירת מגדל עוז

אבן בוחן פינה א'

כורתי בריתי עלי זבח. (כו) ונראה לי
שיש לו לברך כשמקיים מצוה זו הגדולה
שבגדולות, ברוך אתה יי אלהינו מלך
העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו לקדש
שמו, בעשרה אומר **ברבים**, (כמדומני
שראיתי ברכה זו כתובה בספרים ולא אוכל
לחפש אחריה עתה). ויברכנה בשמחה
גדולה בלב שלם ובנפש חפצה, שזכה לכך
להקריב חלבו ודמו גידו ובשרו ועצמותיו
עולה כלל למלך הכבוד, אשריו מה טוב
חלקו מה נעים גורלו. גם כתבו ז"ל שהוא
מקובל מקדושים שעמדו בנסיון, שכל
המוסר עצמו לסבול היסורים על קדושת
השם יתברך בלב שלם, שוב אינו מרגיש
בכל יסורים קשים ומרים שבעולם.

גליוני הש"ס ברכות סא:

שם והיו סורקין את צפרו צונקרות של צחל כו' כ"ז ט'
ס"ה וזה"ל צר צריך החדשות ס"י תק"ז ח"ל וכן אונר
וזה"ל נאחר אונר אדם צדעהו לנזקו נפשו כל קידוש
השם נזקל ואליך כל ויהיה שששים לו חיו וירגיש כלל
ורא"י וכן הנוסחה הכו' צ' צונקרה הכו' צל חליתו ואידך
הכו' פלעני כלומר כשהכו' ופלעני לא ה"י לי באז חסו
הכו' צל חליתו (לא הרגשתי) כענין לא חלי ולא וירגיש
כו' ע"ש צארכה ואולם כאן נזכר שיה"י ר"ע וירגיש
ציקורין וכן נוסח צירוסלני כאן דאמר ר"ע לא חרש אלא
ולא נצטע ציקורין אלא כו' י"ט ו"ל דר"ע צגול קדושתו
ונודחתו ולא צוהר צהרגש היסורין ונצחונתו ההרגש כי
הדרגה ר"ל לנצל גם יסורין עצור חבת קדושת שמו ית'
וע"כ לא נטע ונונו ההרגש כי הוא נצטע לא ר"ל צבן
רק הדרגה ר"ל צהרגש וי"ע עוד צוה צב"ז י"ח א'

שו"ת מהר"ם מרוטנבורג ד"פ סי' תקיז

וכן אמר מהר"ם מאחר שגמר אדם בדעתו
למסור את נפשו על קידוש השם, מכאן ואילך כל
מיתה שעושין לו אינו מרגיש כלל. וראייה מן
המסורה, הכו' ב', הכו' בל חליתי [משלי כג, לה],
וחד הכו' פצעוני [שיר השירים ה, ז], כלומר כשהכו' ופצעוני לא היה לי כאב הכו' בל חליתי".

ומביא ראייה מספר היכלות שר' חנניה בן
תרדיון היה במקום קיסר ששה חדשים והרג שיתא
אלפין דוכסין והגמונים, לסוף ו' חדשים נלקח
למעלה ושרפו רק אחד במקומו כדמותו.

ותדע שכך הוא שאין לך אדם בעולם שאם
היה נוגע באש באבר קטן שלא היה צועק, אפי'
אם יעלה בדעתו לעכב עצמו מלצעוק אינו יכול
לעשות, ואנו רואים קדושים שאינם צועקים
כלום:

ספר עמוד העבודה

מרבי ברוך מקאסוב

דרוש המחשבה ט'

ואפילו אם יסרו אותו יסורים קשים ומרים
לא ירגיש שום נער וכאז כלל
ועיקר, זהו נשמתו קשורה למעלה צרשה
צמחשבתו צבורא ית"ש וצאהצתו. (וכל) [שכל]
מיני הרגשת הכאב הגופני ותאוות גופניות
הוא מחמת הנשמה שצנוף האדם, כי
[כש] נשמתו יאלה מגוף האדם לא ירגיש שום
כאב ותענוג, וכיון שזה מפשיט מעליו כחות
הגופניות וכחות הרוחניות מתגברים, אז אינו
מרגיש שום כאב כלל ועיקר, ואדרבה כל
הכאבים הם לו לנחת צבור שמשביע אהבתו
לצורא ית"ש צאלו היסורין, וצאמת אינו
מרגיש כלל וכלל.

ערבי נחל פרשת מסעי

אמנם כתוב בתשובת מוהר"ם שקבלה איש

מפי איש שהנהרג על כבוד הש"י

אינו מרגיש יסורין כלל ע"ש. והטעם כי
בהיות אותו היוצא ליהרג מתלהב בחשק נמרץ
שיהרג על קדושת שמו יתברך, הוא מעלה
כל חושיו ועולם המעשה שלו בהתלהבות
הוא אל עולם המחשבה, עד שמתלבש כולו
במחשבה ובטלו חושיו והרגשותיו וגשמיותו
נתפשט מעליו, לכן אינו מרגיש רק תענוג
כמו אותו הנשרף במחשבה, ואדרבא יש לו
תענוג יותר, מאחר שהדבר ההוא שחשק תמיד
נתקיים ויצא לפועל, וכמאמר ר"ע [שם] כל ימי
הייתי מצטער כו', ולכן כל עוד שיסורי הריגתו
גדולים יותר יגדל יותר ויותר התענוג שלו, כי
כיון שאותו הרגשת היסורין מתהפך להרגשת
תענוג רב ונמרץ, לכן בהגדלת היסורין יגדל
התענוג והשמחה ואין שם הרגשת יסורין כלל,
רק הרגשת תענוג שמחה ועונג.